

LBRIS

We know
books

Seria CULORILE MAGIEI

Partea întunecată a magiei
Adunarea umbrelor
Invocarea luminii

V.E.
SCHWAB

PARTEA ÎNTUNECATĂ
A MAGIEI

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

ARMADA

CUPRINS

I. Un călător	7
II. Roșu regal.....	35
III. Hoțul cenușiu.....	59
IV. Tronul Alb	75
V. Piatra Neagră.....	111
VI. Hoții se întâlnesc	131
VII. Un urmăritor	155
VIII. O înțelegere	183
IX. Festivități și foc	213
X. O tură albă	247
XI. Bal mascat	287
XII. Sanctuar și sacrificiu	319
XIII. Regele Umbră.....	353
XIV. Ușa finală.....	387

LBRIS

We know
books

I
UN CĂLĂTOR

Kell purta o haină foarte ciudată. Nu avea o singură față, ceea ce ar fi fost convențional, nici două, ceea ce ar fi fost neașteptat, ci mai multe, iar asta era, bineînțeles, imposibil.

Primul lucru pe care îi făcea, ori de câte ori ieșea dintr-o Londră și intra în alta, era să-și scoată haina și s-o întoarcă pe dos, o dată sau de două ori (sau chiar de trei ori), până găsea fața de care avea nevoie. Nu *toate* erau elegante, dar fiecare servea unui scop. Erau unele care se pierdeau în peisaj și altele care ieșeau în evidență, iar una nu avea niciun scop, doar îi plăcea în mod deosebit.

Așadar, după ce Kell intră prin zidul palatului și în anticameră, se opri un moment să-și revină – plăteai totuși un tribut la trecerea între lumi – și apoi își scoase haina roșie cu guler înalt și o întoarse pe dos, de la stânga la dreapta, până deveni o simplă redingotă neagră. Mă rog, o simplă redingotă neagră, elegant festonată cu fir argintiu și împodobită cu două șiruri strălucitoare de nasturi de argint. Numai pentru că adopta o garderobă mai modestă când era în străinătate (ca să nu-l ofenseze pe regele local, dar nici să atragă atenția) nu însemna că trebuia să-și sacrifice stilul.

Oh, regii ăștia! zise Kell în sinea lui, încheindu-și nasturii. Începuse să gândească la fel ca Rhy.

Pe perete, abia mai putea zări simbolul șters al trecerii lui. Ca o urmă în nisip, dispărând.

Niciodată nu se ostenise să marcheze ușa de pe partea *asta*, pentru că niciodată nu se întorcea pe aici. Distanța dintre Castelul Windsor și Londra era un groaznic inconvenient, având în vedere că, atunci când călătorea între lumi, Kell nu putea decât să treacă dintr-un loc – *exact* același – în altul. Și asta era o problemă, pentru că nu exista niciun Castel Windsor la o zi distanță de Londra Roșie. De fapt, Kell tocmai venise prin zidul de piatră al unei curți interioare aparținând unui gentleman înstărit dintr-un oraș numit Disan. Disan era, în esență, un loc foarte plăcut.

Windsor, nu.

Impresionant, fără îndoială. Dar nu plăcut.

O poliță de marmură se întindea de-a lungul peretelui și acolo îl aștepta un lighean cu apă, ca întotdeauna. Își spală mâna însângerată și coroana de argint pe care o folosisese la trecere, apoi își puse la gât moneda care atârna de șnur și o vâri înapoi sub guler. În holul de dincolo, putea auzi un târșăit de picioare, murmurul reținut al servitorilor și al gărzilor. Alesese anticamera special ca să-i evite. Știa prea bine cât de puțin îi agreea prințul regent prezența aici, iar ultimul lucru pe care-l voia Kell era o audiență, o mulțime de ochi, urechi și guri raportând fiecare detaliu al vizitei sale înapoi la tron.

Deasupra poliței cu ligheanul atârna o oglindă în ramă aurită, iar Kell se verifică repede – părul șaten-roșcat îi căzuse pe un ochi. Nu-l dădu la o parte, deși își acordă timp să-și scuture și să-și netezească umerii redingotei – înainte să iasă prin două rânduri de uși ca să-și întâlnească gazda.

În cameră era înăbușitor de cald – ferestrele zăvorâte, în pofida a ceea ce părea o zi însorită de octombrie – și un foc ardea nemilos în șemineu.

George al III-lea ședea lângă foc, înfodolit într-o haină de casă ce-i înghițea cu totul trupul stafidit și cu tava serviciului de ceai neatins lângă genunchi. Când Kell intră, regele apucă strâns marginile fotoliului.

— Cine e? strigă el, fără să se întoarcă. Hoții? Stafiiile?

— Mă îndoiesc că stafiiile ar răspunde, Maiestatea Voastră, zise Kell, anunțându-și prezența.

Monarhul bolnav își dezveli dinții stricați într-un rânjet.

— Jupâne Kell, m-ai făcut să aștept!

— Nu mai mult de o lună, spuse el, înaintând.

Regele George își miji ochii orbi.

— Mai mult de-atât, sunt sigur.

— Vă dau cuvântul meu că nu!

— Poate nu pentru *tine*, zise regele. Dar timpul nu curge la fel pentru nebun și pentru orb.

Kell zâmbi. Regele era în toane bune azi. Nu se întâmpla mereu. Kell nu era niciodată sigur în ce stare avea să-l găsească pe Maiestatea Sa. Probabil i se păruse mai mult de-o lună, pentru că ultima oară când îl vizitase, regele avusese una dintre crizele lui și abia reușise să-i calmeze nervii irascibili, cât să-i transmită mesajul.

— Poate că anul e altul, continuă regele, și nu luna.

— Ah, dar suntem în același an.

— Și care anume e anul ăsta?

Kell se încruntă.

— O mie opt sute nouăsprezece, răspunse el.

Un nor trecu pe chipul regelui George, apoi clătină din cap și zise:

— Timpul.

De parcă acest singur cuvânt putea fi de vină pentru tot.

— Ia loc, ia loc! adăugă el, făcând un semn spre cameră. Trebuie să mai fie vreun fotoliu pe-aici, pe undeva.

Nu era. În încăpere exista șocant de puțină mobilă, iar Kell era convins că ușile dinspre hol erau încuiate și descuiate din exterior, nu din interior.

Regele întinse o mână noduroasă. Îi luaseră inelele, ca să nu se rănească, iar unghiile îi erau tăiate din carne.

— Scrisoarea mea! porunci el și, pentru o clipă, văzu o străfulgerare a lui George de odinioară, maiestuos.

Kell se bătu cu mâinile peste buzunare și-și dădu seama că uitase să scoată scrisorile înainte să se schimbe. Își dădu jos redingota și o întoarse pe fața roșie pentru un moment, scotocind printre falduri până când găsi plicul. Când îl puse în mâna regelui, acesta îl pipăi și-i mângâie pecetea de ceară – emblema Tronului Roșu, un caliciu și un soare răsărind –, apoi duse hârtia la nas și inspiră adânc.

— Trandafiri, zise el melancolic.

Se referea la magie. Kell nu remarcase niciodată mireasma subtilă a Londrei Roșii ce i se impregna în haine. Însă, ori de câte ori călătorea, cineva îi spunea că mirosea ca florile proaspăt tăiate. Unii spuneau lalele. Alții, crini. Crizanteme. Petunii. Pentru regele Angliei, erau întotdeauna trandafiri. Kell se bucura că era un miros plăcut, chiar dacă nu-l putea simți. Putea simți Londra Cenușie (fum) și Londra Albă (sânge), dar, pentru el, Londra Roșie mirosea pur și simplu ca acasă.

— Deschide-l pentru mine! îi ceru regele. Dar să nu-i rupi pecetea.

Kell făcu precum i se poruncise și scoase conținutul. Pentru prima oară, fu recunoscător că regele nu mai vedea, fiindcă așa n-avea cum să știe cât de scurtă era scrisoarea. Trei rânduri laconice. Un gest de curtoazie pentru un monarh simbolic și bolnav, dar nimic mai mult.

— E din partea reginei mele, îl lămurii Kell.

Regele dădu din cap.

— Citește! porunci el, luându-și o înfățișare impunătoare, care contrasta cu statura lui șubrezită și vocea șovăitoare. *Citește!*

Kell înghiți în sec.

— Salutări Maiestății Sale, regele George al III-lea, din partea unui regat vecin! citi el.

Regina nu făcea referire la Regatul Roșu, nici nu trimitea salutări din Londra Roșie (chiar dacă orașul era de-a dreptul stacojiu, din pricina luminii puternice, copleșitoare a fluviului), pentru că nu se gândea la el așa. Pentru ea și pentru oricine altcineva care trăia numai într-o Londră, nu era nevoie să facă deosebirea între ele. Când conducătorii uneia conversau cu ai alteia, îi numeau pur și simplu *ceilalți* sau *vecini* sau, câteodată (în special în cazul Londrei Albe), cu termenii mai puțin măgulitori.

Numai cei câțiva care se puteau deplasa între Londre aveau nevoie de o modalitate ca să nu le incurce. Și de aceea Kell – inspirat de orașul pierdut, cunoscut de toată lumea ca Londra Neagră – le atribuiseră fiecare dintre capitalele rămase câte o culoare.

Cenușiu, pentru orașul cel mai lipsit de magie.

Roșu, pentru imperiul sănătos.

Alb, pentru lumea chinuită de foamete.

Adevărul este că orașele nu semănau deloc unul cu altul (iar țările din jur și cele mai îndepărtate, nici atât). Faptul că se numeau toate *Londra* era un mister în sine, deși teoria cea mai răspândită era că unul dintre orașe își luase acest nume de mult, de dinainte ca ușile dintre ele să fi fost toate pecetluite. Singurele lucruri cărora le mai era permis să circule rămăseseră scrisorile între regi și regine. Cât despre care oraș purtase primul numele, părerile erau împărțite.

— Sperăm să aflăm că sunteți bine, continua scrisoarea reginei, și că anotimpul este la fel de blând în orașul vostru cât este și într-al nostru.

Kell făcu o pauză. Nu mai era nimic, în afară de o semnătură. Regele George își frământa mâinile.

— Asta e tot? întrebă el.

Kell șovăi.

— Nu, spuse, împăturind scrisoarea. Țasta e doar începutul.

Își drese glasul și începu să se plimbe prin încăpere, adunându-și gândurile și exprimându-le în maniera reginei.

— Îți mulțumim că te-ai interesat de familia noastră! zice ea. Regele și cu mine suntem bine. Prințul Rhy, pe de altă parte, continuă să ne impresioneze și să ne înfurie în egală măsură, dar cel puțin a trecut luna și nici nu și-a frânt gâtul, nici nu și-a luat vreo soție nepotrivită rangului său. Numai lui Kell îi mulțumim că l-a păzit să nu i se întâmple vreuna dintre acestea sau amândouă.

Intenționa, bineînțeles, s-o lase pe regină să zăbovească asupra meritelor lui, dar exact atunci orologiul din perete bătu ora cinci, iar Kell înjură în barbă. Era în întârziere.

— Până la următoarea mea scrisoare, sfârși el grăbit, rămâi cu bine și fericit! Cu afecțiune, Înălțimea Sa Emira, Regina Arnesului.

Kell aștepta ca regele să spună ceva, dar ochii lui orbi priveau în gol, nemișcați, și se temu că îl pierduse. Așeză scrisoarea împăturită pe tava serviciului de ceai și ajunsese la jumătatea drumului către perete, când regele vorbi:

— Nu am o scrisoare pentru ea, murmură el.

— Nu-i nimic, zise Kell cu blândețe.

Regele nu mai era în stare să scrie de ani buni. În unele luni mai încerca, plimbând pana la întâmplare peste pergament, iar în alte luni insistă să-l pună pe Kell să scrie în locul lui, dar de cele mai multe ori îi transmitea, pur și simplu, mesajul, iar acesta îi promitea să-l țină minte.

— Vezi tu, nu am avut timp, adăugă regele, încercând să-și salveze o urmă de demnitate.

Kell îi permise să și-o recâștige.

— Înțeleg, zise el. O să transmit familiei regale salutări din partea Voastră.

Kell se întoarse din nou să plece, dar bătrânul rege îl opri.

— Așteaptă, așteaptă! zise. Vino înapoi!

Kell ezită. Ochii i se îndreptară spre ceas. Întârziase și avea să întârzie și mai mult. Și-l imaginează pe prințul regent așezat la masă, în St James, strângând brațele jilțului său și clocotind în tăcere. Gândul îl făcu să zâmbească, așa că se întoarse la rege, în timp ce acesta scoase ceva din halat, cu degete nesigure.

Era o monedă.

— Dispare, zise regele, ținând metalul în căușul mâinilor lui uscate, ca și cum ar fi fost prețios și fragil. Nu-i mai pot simți magia. N-o mai pot mirosi.

— O monedă e o monedă, Maiestatea Voastră.

— Nu-i așa și o știi bine, spuse bătrânul rege. Golește-ți buzunarele! Kell oftă.

— O să mă băgați în bucluc.

— Ei, haide, zise regele. Micul nostru secret.

Kell își afundă mâna în buzunar. Prima dată când îl vizitase pe regele Angliei, îi dăduse o monedă, drept dovadă pentru cine era și de unde venea. Povestea celorlalte Londre îi era încredințată capului încoronat și transmisă mai departe moștenitorului, dar trecuseră ani buni de când nu mai venise un călător pe la ei. Regele George îi aruncase o singură privire băiatului subțire ca o așchie, mijise ochii bănuitor și întinsese mâna, iar Kell îi pusese moneda în palmă. Era un simplu lin, foarte asemănător unui șiling cenușiu, numai că marcat cu o stea roșie în loc de o figură regală. Regele strânsese moneda în pumn și o dusesse la nas, inspirându-i parfumul. Apoi zâmbise, vârâse moneda în buzunarul hainei și îl primise pe Kell cum se cuvine.

Din ziua aceea, de fiecare dată când îl vizita, regele susținea că magia monedei slăbise și îl convingea să i-o schimbe cu alta, una nouă și caldă, din buzunar. De fiecare dată, Kell spunea că e interzis (și era, în mod expres), și tot de fiecare dată regele insistă că avea să fie micul lor secret, iar Kell ofta și scotea un lin nou din haina lui.

Luă linul vechi din palma regelui și îl înlocui cu unul nou, închizând încet degetele noduroase ale lui George în jurul bănuțului.

— Da, da, gânguri regele bolnav peste moneda din palmă.

— Aveți grijă, zise Kell, întorcându-se să plece.

— Da, da, repetă regele, atenția sa diminuându-se până ce se desprinse de lume și de oaspetele său.

Draperiile erau strânse într-un colț al camerei și Kell dădu materialul greu la o parte, scoțând la iveală un semn pe tapetul cu imprimeuri de pe perete. Un cerc simplu, tăiat cu o linie și trasat cu sânge luna trecută. Pe un alt perete, într-o altă încăpere, într-un alt palat, se găsea același semn. Erau ca niște clanțe ale aceleiași uși.

Sângele lui Kell, reunit cu semnul, îi permitea să se miște *între* lumi. Nu avea nevoie să precizeze un loc, pentru că oriunde s-ar fi aflat, acolo trebuia să fie. Dar, ca să creeze o ușă *către* o lume, ambele părți trebuiau să fie marcate cu exact același simbol. Aproape același nu era destul. Kell învățase asta pe pielea lui.

Simbolul de pe perete încă se vedea clar de la ultima sa vizită, marginile erau puțin difuze, dar asta nu conta. Oricum trebuia redesenat.

Își suflecă mâneca și scoase cuțitul pe care îl ținea legat la interiorul antebrațului. Era o minunăție acel cuțit, o operă de artă, de argint din vârf până la plăsele, purtând monogramele K și L.

Singura relicvă dintr-o viață de dinaintea palatului.

O viață pe care nu o cunoscuse. Sau cel puțin nu și-o mai amintea.

Kell puse lama pe antebraț. Deja scrijelise o linie astăzi, pentru ușa care îl adusese până aici. Acum o creastă pe a doua. Sângele lui, de un roșu-rubiniu prețios, izvorî și începu să curgă. Vârî cuțitul la loc în teacă și înmuie degetele în sânge, lipindu-le apoi de perete, trasând din nou cercul și linia care trecea prin el. Kell își lăsă mâneca peste rană – avea să-și trateze toate creștăturile când ajungea acasă – și îi aruncă o ultimă

privire regelui care bolborosea în legea sa, înainte să-și pună palma pe semnul de pe perete.

Semnul vibra de magie.

— *As Tascen!* rosti el. *Transferă.*

Tapetul imprimat se vâluri și se înmuie, cedând sub atingerea lui, iar Kell înaintă și trecu prin zid.

Între un pas și următorul, mohorâtul Windsor deveni elegantul St. James. Celula înăbușitoare a unei încăperi lăsă locul tapiseriilor strălucitoare și argintului bine lustruit, iar mormăielile regelui nebun fură înlocuite de o liniște apăsătoare și de un bărbat așezat la o masă bogat ornamentată, care ținea în mână o cupă de vin și părea enervat la culme.

— Ai întârziat! observă prințul regent.

— Scuzele mele, spuse Kell, cu o plecăciune prea grăbită. Am avut o însărcinare.

Prințul regent puse cupa jos.

— Credeam că *eu* sunt sarcina ta, jupâne Kell.

Kell își îndreptă spatele.

— Ordinele mele, Înălțimea Voastră, sunt să-l văd mai întâi pe *rege*.

— Mi-ar plăcea să nu-l răsfeți, spuse cu o fluturare din mână prințul regent, al cărui nume era, de asemenea, George (lui Kell, obiceiul Londrei Cenușii ca fiii să ia numele tatălui i se părea deopotrivă redundant și derutant). Asta îi ridică moralul.

— Și e un lucru rău? întrebă Kell.

— Pentru el, da. O să fie în delir mai târziu. Dansând pe mese, vorbind despre magie și despre alte Londre. Ce truc ai făcut de data asta? L-ai convins că poate zbura?

Kell nu făcuse greșeala asta decât o singură dată. La următoarea sa vizită, aflase că regele Angliei aproape că sărise pe fereastră. De la etajul al treilea.

— Vă asigur că nu i-am făcut nicio demonstrație.

Prințul George își strânse podul nasului între degete.

— Nu-și mai pune lacăt la gură ca altădată. De asta e închis în palat.

— Prizonier, deci?

Prințul George își plimbă mâna de-a lungul muchiei aurite a mesei.

— Windsor este un loc absolut respectabil în care să fii ținut.

O închisoare respectabilă tot închisoare e, gândi Kell, scoțând o a doua scrisoare din buzunar.

Prințul îl sili să rămână în picioare cât citi misiva (el nu comenta niciodată că mirosea a flori) și până scoase o scrisoare de răspuns, pe jumătate terminată, din buzunarul interior al hainei și o completă. Era clar că dinadins nu se grăbea, încercând să-i facă în ciudă lui Kell, dar el nu se înfurie. Își ocupă timpul bătând darabana pe marginea mesei aurite. De fiecare dată când ajungea de la degetul mic la arătător, una dintre multele lumânări din încăpere se stingea.

— O fi curent, zise el absent, când mâna prințului regent se încheștă nervos pe pană.

Până termină de scris, rupsesse două și era într-o foarte proastă dispoziție, pe când Kell se trezi cu propria-i dispoziție mult înviorată.

Întinse mâna după scrisoare, dar prințul regent nu i-o dădu. În schimb, se ridică de la masă.

— Am înțepenit de atâta stat jos. Hai să facem împreună câțiva pași.

Lui Kell nu-i surâdea ideea, dar, din moment ce nu putea să plece cu mâna goală, se văzu obligat să-l urmeze. Însă nu înainte să șterpelească ultima pană, neruptă, de pe masa prințului.

— Te duci direct înapoi? îl întrebă prințul George, în timp ce-l conducea pe Kell pe o ușă discretă, pe jumătate ascunsă de o draperie, ce dădea într-un hol.

— Curând, spuse Kell, urmându-l pe prinț la o jumătate de pas.

Doi membri ai gărzii regale li se alăturaseră în hol și acum îi urmăreau pas cu pas, ca umbrele. Kell putea simți cum stăteau cu ochii pe el și se întrebă câte li se povestise, oare, despre oaspetele lor. De la familiile regale te puteai aștepta întotdeauna să știe, dar cât înțelegeau cei care-i serveau era lăsat la discreția lor.

— Credeam că ai treabă doar cu mine, spuse prințul.

— Sunt un admirator al orașului vostru, răspunse Kell nonșalant. Și nu fac decât să mă descarc. O să mă duc la o plimbare, să iau puțin aer, apoi o să mă întorc.

Gura prințului arăta ca o linie subțire, feroce.

— Mă tem că aerul nu este atât de înviorător aici, în oraș, pe cât e la țară. Cum ne spui tu... Londra Cenușie? În zilele astea, mai mult decât potrivit. Rămâi la cină.

Prințul încheia aproape fiecare propoziție cu un punct. Până și întrebările. Rhy vorbea la fel, iar Kell își închipuia că trebuie să fi fost pur și simplu un efect secundar al faptului că nu li se spusese niciodată *nu*.

— O să-ți fie mai bine aici, stăruie prințul. Dă-mi voie să te revigorez cu vin și companie.

Părea o ofertă binevoitoare, dar prințul regent nu făcea nimic din bunătate.

— Nu pot să rămân, spuse Kell.

— Insist, zise prințul. Masa e pusă.

Și cine mai vine? se întrebă Kell. Ce voia prințul? Să-l expună? Kell suspectase, nu o dată, că i-ar fi plăcut să facă asta, fie și numai pentru că tânărul George găsea secretele împovărătoare. Dar, cu toate cusururile sale, prințul nu era prost și doar un prost i-ar fi dat unei persoane precum Kell o șansă să iasă în evidență. Londra Cenușie uitase de magie de mult timp. Kell nu voia să fie cel care să-i reamintească.

— Mă copleșiți cu generozitatea, Înălțimea Voastră, dar e mai bine să rămân în umbră decât să fac spectacol.

Kell înclină capul, astfel încât părul i se dădu la o parte, dezvăluind nu doar albastrul pur al stângului, ci și negrul compact al celui drept. Un negru dispersat dintr-un capăt în celălalt, umplând și albul, și irisul deopotrivă. Nu era nimic uman în acel ochi. Era magie pură. Însemnul unui magician de sânge. Al unui *antari*.

Kell se delectă cu ce văzu în ochii prințului regent când încercă să-i susțină privirea. Precauție, disconfort... și frică.

— Știți oare de ce lumile noastre sunt despărțite, Înălțimea Voastră? Nu așteptă să i se răspundă.

— Ca s-o păstreze pe a voastră în siguranță. Vedeți, a existat un timp, foarte demult, când nu erau atât de strict separate. Când existau uși deschise între lumea voastră, a mea și celelalte, și oricine cu puțină putere reușea să treacă de colo colo. Magia însăși putea circula. Însă problema cu magia, adăugă Kell, este că îi cad pradă și cei puternici, și cei slabi, iar una dintre lumi nu s-a putut opri. Oamenii s-au hrănit cu magie și magia s-a hrănit cu ei, până când le-a mâncat și trupurile, și mințile, și sufletele.

— Londra Neagră, șopti prințul regent.

Kell încuviință. Nu el îi desemnase orașului culoarea simbolică. Toată lumea – cel puțin toți cei din Londra Roșie și Albă, și vreo câțiva din cea Cenușie – cunoștea legenda Londrei Negre. Era un basm spus copiilor înainte de culcare. O poveste cu zâne. Un *avertisment*. Despre orașul – și despre lumea – care nu mai exista.

— Știți ce au în comun Londra Neagră și a voastră, Alteță?

Ochii prințului regent se îngustară, dar nu-l întrerupse.

— Ambele sunt lipsite de cumpătare, zise Kell. Ambele sunt flămânde de putere. Singurul motiv pentru care Londra voastră încă există este că a fost izolată. A învățat să uite. Cu siguranță n-ați vrea să-și amintească.

Însă Kell n-a spus că Londra Neagră avusese o grămadă de magie în vene, iar Londra Cenușie n-avea mai deloc; a vrut să puncteze ceva. Și, după toate aparențele, izbutise. De data asta, când întinse mâna după scrisoare, prințul nu-l refuză și nici nu mai amână. Kell vârî pergamentul în buzunar, lângă pana furată.

— Mulțumesc, ca întotdeauna, pentru ospitalitatea voastră! zise el, oferindu-i o plecăciune exagerată.

Prințul regent chemă un gardian pocnind o dată din degete.

— Aveți grijă ca jupânul Kell să ajungă acolo unde se duce.

Apoi, fără alt cuvânt, se întoarse și se îndepărtă cu pași mari.

Gardienii regelui îl lăsară pe Kell la marginea parcului. Palatul St. James se înălța în spatele său. Londra Cenușie se desfășura înaintea. Trase adânc aer în piept și simți fumul. Oricât de dornic era să ajungă acasă, mai avea niște treburi de rezolvat, iar după întâlnirea cu prințul regent, i-ar fi prins bine ceva de băut. Așa că își scutură mânecile, își îndreptă gulerul și porni spre inima orașului.

Picioarele îl purtară prin parcul St. James, pe o cărare care urma cursul fluviului. Soarele apusese și aerul era rece, o briză de toamnă fluturându-i marginile redingotei negre. Ajunse la un podeț de lemn peste fluviu, iar cizmele răsunară înfundat când îl traversă. Kell se opri puțin la mijlocul podului arcuit, cu Palatul Buckingham luminat de felinare în spatele lui și cu Tamisa în față. Apa plescăia molcom sub scânduri, iar el își sprijini coatele pe balustradă și se uită în jos. Când își îndoi degetele, distrat, curentul se opri și apa încremeni, netedă ca sticla, sub el.

Își studie reflexia.

— Nu ești *atât* de frumos, spunea Rhy, de fiecare dată când îl surprindea pe Kell uitându-se într-o oglindă.

— Nu mă mai satur de mine, îi răspundea Kell.

Chiar dacă nu se uita niciodată la el însuși – oricum, nu la *toată* înfățișarea –, ci doar la ochiul lui. Cel drept. Chiar și în Londra Roșie, unde magia era înfloritoare, îl scotea în evidență. Îl indica mereu ca pe un *altul*.

Un răs cristalin veni din dreapta lui Kell, urmat de un mormăit și alte câteva zgomote mai puțin distincte, iar tensiunea dispăru din mâna sa, fluviul reluându-și cursul. Își văzu de drum, până la capătul parcului unde începeau străzile Londrei, iar mai apoi zări conturul lui Westminster. Kell avea o slăbiciune pentru abație și o salută, înclinând capul, ca pe un vechi prieten. În ciuda funinginii și a murdăriei orașului, a aglomerației și a sărăciei sale, avea ceva ce Londrei Roșii îi lipsea: o rezistență la schimbare. O apreciere pentru durabilitate și pentru efortul de care fusese nevoie ca să se construiască ceva de soiul ăsta.

Câți ani luase realizarea abației? Câți avea să mai rămână în picioare? În Londra Roșie, gusturile se schimbau la fel de des ca anotimpurile și, odată cu ele, clădirile se înălțau, se prăbușeau și se ridicau din nou sub alte forme. Magia simplifica lucrurile. Uneori, gândi Kell, le simplifica *prea* mult.

Acasă, fuseseră nopți când i se păruse că se culcase într-un loc și se trezise în altul.

Dar aici, Abația Westminster întotdeauna stătea în picioare, așteptând să-l salute.

Se îndreptă spre clădirea înaltă de piatră pe străzile pline de trăsuri și apoi pe un drum îngust, care înconjura curtea decanului, cu ziduri de piatră acoperite de mușchi. Drumul se îngustă și mai mult pentru ca, în cele din urmă, să se oprească în fața unei taverna numite *Aruncătura de Piatră*.

Aici se opri și Kell, dezbrăcându-și haina. O întoarse iarăși de la stânga spre dreapta, schimbând redingota neagră, cu nasturi de argint pentru o ținută mai modestă, mai ponosită, de stradă: o jachetă maro, cu guler înalt, tocită pe la cusături și cu coate roase. Se bătu peste buzunare și, mulțumit că era gata, păși înăuntru.